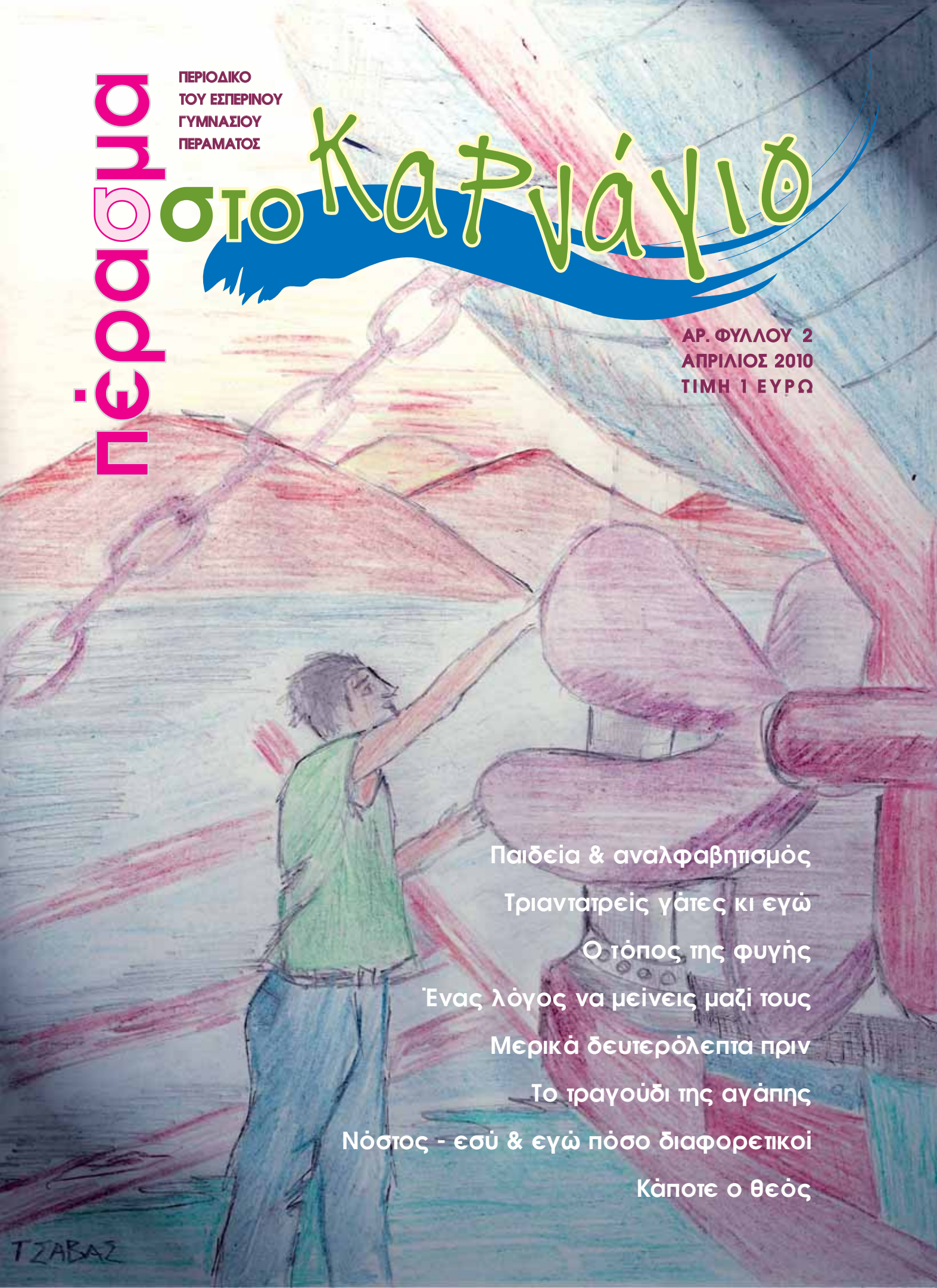

πέρασμα

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ
ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΠΕΡΑΜΑΤΟΣ

στο Καφνάγιδο

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 2
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2010
ΤΙΜΗ 1 ΕΥΡΩ

Παιδεία & αναλφαβητισμός
Τριανταπέντε γάτες κι εγώ
Ο τόπος της φυγής
Ένας λόγος να μείνεις μαζί τους
Μερικά δευτερόλεπτα πριν
Το τραγούδι της αγάπης
Νόστος - εσύ & εγώ πόσο διαφορετικοί
Κάποτε ο θεός

δουο Λόγια...

Πέρυσι κάναμε δειλά την πρώτη απόπειρα να φτιάξουμε ένα σχολικό περιοδικό. Φαίνεται ότι τα καταφέραμε. Αποδείξαμε πάνω από όλα στους εαυτούς μας, πως εμείς, οι μαθητές του Εσπερινού Γυμνασίου Περάματος, όταν θέλουμε μπορούμε να είμαστε ενεργοί, δημιουργικοί και με άποψη πάνω σε θέματα της σχολικής αλλά και γενικότερα της κοινωνικής μας ζωής.

Φέτος με μεγαλύτερη σιγουριά εκδίδουμε το δεύτερο τεύχος του περιοδικού μας. Ο στόχος μας απλός, αλλά, νομίζουμε σημαντικός: να βρούμε μια διέξοδο στην ενέργεια και τη δημιουργικότητά μας, να μοιραστούμε μαζί σας τους προβληματισμούς, τις ανησυχίες, τις μικρές ή μεγάλες εμπειρίες μας.

Ελπίζουμε να τα καταφέρουμε και αυτή τη φορά, γεγονός που θα αποτελέσει για μας κίνητρο να συνεχίσουμε και του χρόνου την προσπάθειά μας.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ

Παρασκευοπούλου Γιώτα
Κάππας Θάνος

ΜΑΘΗΤΕΣ

Γεναράκη Μαρία
Γκαχοπούλου Αναστασία
Κραβαριώτη Δήμητρα
Τριάντου Χριστίνα
Τσέντερ Λάμπρος
Τσιλιβαράκος Χρήστος
Χαρουναί Μαριγυλέν
Μακρίδου Καλλιόπη
Ζερβουδάκη Μαίρη

Ευχαριστούμε τον διευθυντή του σχολείου Καραπιπέρη Στέλιο για τη στήριξη και την πολύτιμη βοήθειά του. Ευχαριστούμε επίσης τους καθηγητές του σχολείου μας Ζαχαρία Φωτίου και Αναστασία Παντοπούλου καθώς και τη φιλόλογο της θεραπευτικής κοινότητας «Νόστος» Ελένη Γκεβέζου για τη συμβολή τους στη δημιουργία του περιοδικού μας.

Το εξώφυλλο επιμελήθηκε ο μαθητής του Γ2 Τσαβάς Κωνσταντίνος.

Ένας άνθρωπος καθισμένος στις όχθες του ποταμού παρατηρεί κάποιον να μπαίνει μέσα σε ένα ποτάμι. Δεν ξέρω πόση ώρα χρειάστηκε το μυαλό του να επεξεργαστεί την εικόνα αυτή. Σκύβει πάνω στις σημειώσεις του και γράφει: «δύς εις τον αυτόν ποταμόν ουκ αν εμβαιήσ»- «δύο φορές στα ίδια νερά του ποταμού δεν μπορείς να μπεις»

Το νερό ενός ποταμού κυλάει, αλλού γρήγορα αλλού αργά, όμως κυλάει. Τι προφανέστερο από το γεγονός ότι ο ίδιος όγκος νερού σε διαφορετικές χρονικές στιγμές θα βρίσκεται σε άλλη θέση, επομένως η ταχύτητα, η μάζα, ο χρόνος και ο τόπος σχετίζονται στενά μεταξύ τους. Δεν μπορώ να ξέρω αν ο άνθρωπος αυτός χοροπήδησε από την χαρά του για αυτή του την παρατήρηση όπως, για παράδειγμα, έκανε αργότερα ο Αρχιμήδης όταν ανακάλυψε την άνωση κάνοντας το μπάνιο του, ή όπως ο Νεύτωνας ανακαλύπτοντας τον νόμο της βαρύτητας όταν ένα μήλο έπεσε στο κεφάλι του. Σίγουρα ο άνθρωπος αυτός είχε κάθε λόγο να το κάνει γιατί είχε μόλις ανακαλύψει την... πρώτη θεωρία της σχετικότητας. Και ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν άλλος από τον Ηράκλειτο.

Αν κάτι τόσο σημαντικό χωράει σε οχτώ λέξεις, κανείς δεν μπορεί να υποθέσει τι περιείχε το συνολικό έργο του Ηράκλειτου. Σήμερα όσα έχουν σωθεί από αυτό το έργο δεν φτάνουν να γεμίσουν μία σελίδα, κομμάτια και αποσπάσματα σε μορφή αποφθεγμάτων. Είναι πραγματικά μεγάλη η απώλεια του έργου αυτού του σπουδαίου Έλληνα.

Γύρω μας υπάρχουν πολλά που δεν τα βλέπουμε και περιμένουν τις αισθήσεις μας να τα ανακαλύψουν, γι αυτό και ο Ηράκλειτος συνήθιζε να λέει: «ει πάντα τα όντα καπνός γένοιτο, ρίνες αν διαγνοίεν». Σε ελεύθερη μετάφραση: «ακόμα και αν όλα γίνουν καπνός οι μύτες μας θα τα καταλάβουν». Προφανώς ο φιλόσοφος υπογράμμιζε την πίστη του στη δυνατότητα να ανοιγόμαστε κάθε στιγμή, με όλες μας τις αισθήσεις, με ευαισθησία και θαυμασμό, σε όσα υπέροχα συντελούνται γύρω μας. Αυτή άλλωστε δεν είναι η αρχή και το θεμέλιο κάθε φιλοσοφικής ιδέας ή επιστημονικής παρατήρησης;

29/01/2010

Καραπιέρης Στέλιος

Δ/ντης Εσπερινού Γυμνασίου Περάματος

Με ιδιαίτερη χαρά καλωσορίζω την πρωτοβουλία που ανέλαβε το σχολείο σας να προχωρήσει στην έκδοση περιοδικού τύπου και εύχομαι από καρδιάς καλή επιτυχία στην προσπάθεια αυτή. Προσπάθεια αξιόπαινη καθώς δίνει τη δυνατότητα σε μαθητές και καθηγητές να εξωτερικεύσουν απόψεις και σκέψεις ανοίγοντας έτσι τις πόρτες του σχολείου στην κοινωνία.

Μέσα από τη διαδικασία αυτή, ένα σχολείο ανοικτό στην κοινωνία γίνεται πομπός παράλληλα και δέκτης μηνυμάτων που συμβάλλουν στη βελτίωση των σχέσεων και των δεσμών μεταξύ τους.

Ιωάννης Ξανθοπουλίδης
Διευθυντής Διεύθυνσης Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Πειραιά

*«Όταν δεν υπάρχει ήλιος,
υπάρχουν τα άστρα της νύχτας
που μας φωτίζουν.»*

Δεν θα μπορούσε να βρεθεί κάτι καλύτερο για να προλογίσει το περιοδικό του Εσπερινού Γυμνασίου Περάματος. Η διαφορά είναι ότι τα άστρα αυτά δεν είναι μόνο της νύχτας, αλλά λάμπουν και κατά τη διάρκεια της ημέρας και πραγματικά είναι άστρα που την ημέρα αγωνίζονται, δουλεύουν, έχουν οικογένειες, υποχρεώσεις και ζωή με μεγάλες αντιξοότητες πολλές φορές.

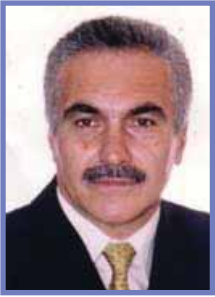
Και το βράδυ μάθημα! σχολείο, διαγωνίσματα, συμμαθητές, δασκάλους και το όνειρο να αποκτήσουν το απολυτήριο του Γυμνασίου... και τα καταφέρνουν. Είναι οι νικητές της ημέρας και της νύχτας. Είναι οι νικητές της ζωής. Και μέσα σε όλα, χρόνος για να αποδώσουν τη σκέψη τους στο περιοδικό του σχολείου τους, είναι οι άνθρωποι αυτοί, που καλύτερα από όλους καταλαβαίνουν την αξία της γνώσης και της μόρφωσης.

Είναι οι άνθρωποι αυτοί, που με τη καθοδήγηση των καθηγητών τους, ξεπερνούν πολλές φορές τον εαυτό τους.

Συγχαρητήρια σε όλους όσους συμμετέχουν στην συντακτική ομάδα. Συγχαρητήρια στους καθηγητές που δίνουν έναυσμα και προοπτική ανάπτυξης στους μαθητές τους. Συγχαρητήρια και στον Γυμνασιάρχη του Εσπερινού Γυμνασίου, που άνοιξε την αγκαλιά τη δική του και του σχολείου του και κατόρθωσε το Εσπερινό Γυμνάσιο Περάματος να ξεχωρίζει για το ήθος, την αξιοπρέπεια, τη μόρφωση, το καλό επίπεδο και τις πραγματικές και αληθινές ανθρώπινες σχέσεις.

Σαν Αντιδήμαρχος Παιδείας, υπόσχομαι ότι θα είμαστε πάντα δίπλα σας, αρωγοί στην προσπάθεια σας.

Συγχαρητήρια σε όλους .
Με εκτίμηση,
Η Αντιδήμαρχος Περάματος
Άννα Χ. Μπριλλάκη

Προς

τον Διευθυντή του Εσπερινού Γυμνάσιου Περάματος

Έλαβα το 1ο φύλλο του εντυπωσιακού περιοδικού που εκδώσατε με τη συνεργασία καθηγητών και μαθητών του σχολείου σας, υπό το άγρυπνο βλέμμα και τον οραματισμό σας.

Οφείλω να ομολογήσω ότι ξεχωρίζει από τα ανάλογα έντυπα ως προ της ποιότητα του χαρτιού, στην ποικιλία των θεμάτων, την θαυμάσια επιλογή του εξωφύλλου που ενώνει το παλιό της περιβαλλοντικής προστασίας αλλά και το ταξίδι προς την αναζήτηση, την αρμονική επιλογή των χρωμάτων, την προσεγμένη επιλογή γραμματοσειράς, αλλά και ουσιαστικότερα το γλαφυρό τρόπο περιγραφής και ανάπτυξης των θεμάτων από τους μαθητές. Δείχνει τον αγώνα για την επιβίωση, το χθες και το σήμερα του Περάματος. Μόλις το έλαβα δεν το άφησα από τα χέρια μου μέχρι να το τελειώσω.

Επιβεβαιώνεται για ακόμη μια φορά πόσο καλός μπορεί να είναι ο καρπός της συνεργασίας των μαθητών, όταν αυτός πραγματοποιείται υπό την καθοδήγηση των άξιων και ικανών καθηγητών τους, οι οποίοι αποτελούν το φάρμακο της παιδείας, της ανάπτυξης και της προόδου της κοινωνίας.

Ο σύγχρονος έφηβος φέρνει πολλά τραύματα από τους ποικίλους «ληστές», όπως μας καταμαρτυρούν διάφορες έρευνες και μελέτες. Με μεγάλη μας λύπη διαπιστώνουμε καθημερινά ότι σε ένα μεγάλο αριθμό μαθητών χρειάζεται ο «Καλός Σαμαρείτης» ο οποίος θα «επιδέσει τις πληγές» τους και θα τους οδηγήσει στο «πανδοχείο της θεραπείας» τους με αγάπη και πραγματικό ενδιαφέρον.

Ο τιμητικός αυτός ρόλος, το ύψιστο αυτό λειτούργημα, η ιερή αυτή αποστολή, βαρύνει κυρίως δύο παράγοντες αγωγής : την οικογένεια και το σχολείο. Αναμφισβήτητα, υπάρχουν και άλλοι παράγοντες, όπως είναι ο κοινωνικός περίγυρος, το Κράτος , η Εκκλησία και άλλοι φορείς οφείλουν να αντιμετωπίσουν σωστά και υπεύθυνα την αγωγή της νεολαίας, ώστε να έχουν καθοριστική και αγαθοποιό επίδραση στις νεανικές ψυχές.

Ποια θα μπορούσε να είναι η προσφορά του σχολείου στα σημερινά μεγάλα και καυτά προβλήματα της εφηβικής ηλικίας; Η καλλιέργεια του νου θεωρείται σήμερα τόσο απαραίτητη όσο η τροφή για το σώμα. Ο εργάτης της παιδείας, ο δάσκαλος, είναι ο φορέας του πνεύματος και της σοφίας, ο μεταλαμπαδευτής. Όλα τα έθνη, στο σχολείο στηρίζουν τις ελπίδες τους για ένα καλύτερο μέλλον. Εκεί εμπιστεύεται η πολιτεία την ψυχή και σκέψη των γενεών που διαδέχεται η μία την άλλη. Τα σχολεία μετατρέπονται σε ναό της παιδείας όταν υπάρχουν εκπαιδευτικοί με όραμα και ελπίδα οι οποίοι γίνονται οδηγητές και μέντορες των νέων.

Στους δύσκολους καιρούς που ζούμε η προσπάθειά σας αυτή αποτελεί πνευματική δαση και ασφαλές καταφύγιο για τα παιδιά μας. Οι προοπτικές δε για την οικογένεια και το έθνος είναι γεμάτες θετικές υποσχέσεις.

Όλα τα παραπάνω δεν θα μπορούσαν να πραγματοποιηθούν αν δεν υπήρχε κάποιος που να αποτελεί την κινητήρια δύναμη για την υλοποίησή τους. Αυτός δεν θα μπορούσε να ήταν άλλος από τον ανήσυχο, δραστήριο εμπνευστή Διευθυντή κο Καραπιπέρη Στυλιανό για τον οποίο καμαρώνω ιδιαίτερα, αφού έτυχε να είμαι ένας από τους δασκάλους του που ίσως βοήθησαν στα βήματα της ζωής του.

Συγχαίρω όλους όσους συμμετέχουν στη προσπάθεια αυτή με αυτό το θαυμάσιο αποτέλεσμα. Σας εύχομαι καλή δύναμη και καλό κουράγιο, ώστε να συνεχίσετε το εμπνευσμένο έργο σας.

**Ο ΠΡΟΙΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΕΞ ΠΕΙΡΑΙΑ
ΠΑΠΑΓΓΕΛΟΥ ΧΡΗΣΤΟΣ**

**+ Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΝΙΚΑΙΑΣ
ΑΛΕΞΙΟΣ**

Νίκαια, 2 Μαρτίου 2010

**Πρός
τους Συντάκτες του Περιοδικού "ΠΕΡΑΣΜΑ ΣΤΟ ΚΑΡΝΑΓΙΟ"
του Εσπερινού Γυμνασίου Περάματος**

Αξιότιμοι κύριοι εκπαιδευτικοί και αγαπητά μου παιδιά,

Σας ευχαριστώ θερμώς για την αποστολή της ωραίας σας εκδόσεως «πέραςμα στο καρνάγιο». Η ενασχόλησή σας με την έκδοση του περιοδικού αυτού υποδηλώνει την εργατικότητα σας και τη θέλησή σας για πληρέστερη ενημέρωση όλων μας σε θέματα καθημερινότητας αλλά και προβληματισμού της εποχής μας.

Ευλογώντας την καλή σας προσπάθεια, εύχομαι υγεία και αισιοδοξία, ώστε να συνεχίσετε την πολύτιμη προσφορά σας.

Φιλικά & Αληθινά

Το περιοδικό του Εσπερινού Γυμνασίου Περάματος είναι μια πραγματικότητα και είναι εφάμιλλο και ενδεχομένως καλύτερο από πολλά άλλα αντίστοιχα σχολικά έντυπα. Είναι μια πραγματικά ευχάριστη έκπληξη.

Είναι γεγονός ότι το Εσπερινό Γυμνάσιο βελτιώνεται χρόνο με τον χρόνο σε όλα τα επίπεδα και ασφαλώς και το περιοδικό είναι φυσική συνέπεια αυτής της προόδου. Το περιοδικό αυτό αποτελεί μια προσπάθεια που σε γεμίζει αισιοδοξία και περηφάνια.

Αξίζει να πούμε ένα μπράβο σε όλους όσους συμμετείχαν σε αυτήν την όμορφη προσπάθεια και εύχομαι να συνεχιστεί και να γίνει παράδοση για το Πέραμα. Περιμένω με περιέργεια να διαβάσω το επόμενο σας τεύχος.

Φιλικά και Αληθινά

**Τάσος Ηρακλείδης
Δ/ντης 1ου Γυμνασίου Περάματος**

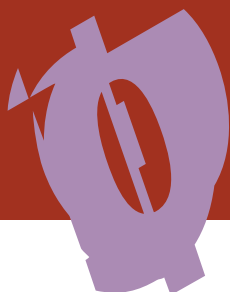
Παιδεία & Αναλφάβητισμός

Μικρές σκέψεις πάνω σε μεγάλα θέματα:

Α) σχετικά με τη δημόσια εκπαίδευση

Στην Ελλάδα όπως και σε άλλες χώρες της γης είναι υποχρεωτική η εκπαίδευση. Γι' αυτό υπάρχουν τα δημόσια σχολεία στα οποία μπορούν να πηγαίνουν παιδιά όλων των κοινωνικών τάξεων. Ξεκινάνε από το δημοτικό σχολείο αλλά δυστυχώς αρκετά είναι εκείνα που δεν καταφέρνουν να φτάσουν στο λύκειο. Κι αυτό γιατί το εκπαιδευτικό σύστημα έχει πολλά προβλήματα ενώ τα σχολεία εμφανίζουν συχνά σοβαρές ελλείψεις. Μερικά από τα προβλήματα είναι: ακατάλληλα σχολικά βιβλία, ακατάλληλα κτίρια, λιγοστοί δάσκαλοι-καθηγητές, απαρχαιωμένες παιδαγωγικές αντιλήψεις. Εκτός αυτού, πολλά παιδιά, παράλληλα με το σχολείο ξεκινούν από πολύ νωρίς τα ιδιωτικά φροντιστήρια με αποτέλεσμα να διακρίνονται σε βάρος εκείνων που δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να παρακολουθήσουν κάτι αντίστοιχο.

Μήπως κάποιος θα έπρεπε να δώσουν μεγαλύτερη προσοχή στα παιδιά και στη μόρφωσή τους; Γιατί υποτίθεται πως όλοι έχουν ίσες ευκαιρίες το δικαίωμα στη μάθηση. Η φράση «δωρεάν παιδεία» θα έπρεπε να περιλαμβάνει συμπληρωματικά και τη «σωστή παιδεία». Δυστυχώς για μας, σε αρκετά ξένα κράτη η δημόσια εκπαίδευση είναι πολύ καλύτερη σε σύγκριση με αυτή της Ελλάδας. Μιας Ελλάδας που κάποτε έδωσε τα φώτα του πολιτισμού και που σήμερα παρουσιάζει τρομερές ελλείψεις, τουλάχιστον στον τομέα της Παιδείας.

Κραβαριώτη Δήμητρα,
Μαθήτρια της Β Γυμνασίου.

Β) Σχετικά με τον αναλφαβητισμό

Αγαπητοί συμμαθητές,

Γνωρίζετε άραγε ότι 1.000.000 συνάνθρωποί μας, περίπου ένας στους έξι δηλαδή, ανήκουν στην κατηγορία των «οργανικά αναλφάβητων», των ανθρώπων που δεν κατέχουν γραφή και ανάγνωση; Και αυτό συμβαίνει σήμερα στον 21ο αιώνα, στην εποχή της γνώσης και της ταχύτατης πληροφόρησης! Αν σε αυτόν τον αριθμό προσθέσουμε και εκείνους που είναι «λειτουργικά αναλφάβητοι», αν και κατέχουν δηλαδή τις στοιχειώδεις γνώσεις αδυνατούν να κατανοήσουν μια απλή παρουσίαση γεγονότων, τότε ο αριθμός αυξάνει ανησυχητικά.

Το κράτος αντιμετωπίζει, όπως φαίνεται, το πρόβλημα με στρουθοκαμηλισμό και αδιαφορία. Εμείς όμως οι μαθητές των εσπερινών σχολείων γνωρίζουμε πολύ καλά τι σημαίνει αναλφαβητισμός. Το πρώτο είδος του το βιώσαμε από την προσχολική μας κιόλας ηλικία. Το δεύτερο μόλις βγήκαμε ως ενεργοί πολίτες στην κοινωνία. Καταλάβαμε όμως, ευτυχώς έγκαιρα, την κοινωνική ανισότητα που απορρέει από το φαινόμενο και αποφασίσαμε να... δράσουμε. Ήρθαμε με τη δική μας θέληση εδώ, σ' αυτό το σχολείο, για να αποκτήσουμε γνώσεις, πολλοί από μας σε μεγάλη ηλικία και κάτω από αντίξοες συνθήκες. Ας κάνουμε λοιπόν όλοι εμείς που νιώσαμε στο πετσί μας τις συνέπειες του προβλήματος μια αλυσίδα που θα ζητά από το κράτος ό,τι μας αξίζει, ουσιαστική και εποικοδομητική μόρφωση. Μια αλυσίδα που θα εμποδίσει τα παιδιά μας να είναι αποδέκτες και συνεχιστές του φαινομένου.

Ζερβουδάκη Μαίρη
Μαθήτρια της Β΄ Λυκείου

Η επιστροφή

Γρήγορα κύλησαν τα χρόνια, αφού πρώτα έγραψαν μια ιστορία ζωής. Πρωταγωνίστρια μια μικρή γελαστή μαθήτρια με κοντή ποδιά, ύστερα κοπέλα με καλοχτενισμένα μαλλιά και τέλος μάνα με ευθύνες και υποχρεώσεις.

Ως έφηβη είχε μια ψυχή γεμάτη όνειρα. Οράματα για το αύριο. Ατέλειωτη προσμονή της ωριμότητας, φιλοδοξίες που περίμεναν το χρόνο να τις πραγματοποιήσει ή να τις εξαφανίσει οριστικά. Το σχολείο το σταμάτησε απότομα εκείνη η έφηβη. Βιάστηκε να μεγαλώσει, για να γίνουν γρήγορα όσα ονειρευόταν.

Na την, λοιπόν, σήμερα ξανά στα θρανία... μαθήτρια στην περίοδο της ωριμότητας πια. Η εικόνα μπροστά της καινούρια, αλλά γνώριμη. Σειρές από ξύλινα θρανία, ανοιγμένα τετράδια και παιδιάστικά κεφάλια σκυμμένα πάνω από τα βιβλία. Χέρια που σημειώνουν κάτι βιαστικά και στο βάθος ο μαυροπίνακας. Κάποιος μαθητής γράφει με λευκή κιμωλία: «Ουσια

σικά Α' κλίσης — Αρσενικά». Ο καθηγητής κάθεται στην έδρα και μιλά με αργή, επιβλητική φωνή.

Η πρώην έφηβη και τωρινή μαθήτρια φοβάται λίγο, αλλά ελπίζει. . . «Στα φιλολογικά θα είμαι δυνατή», σκέφτεται, «Στα μαθηματικά όμως;». Για ένα πράγμα μόνο είναι σίγουρη, ότι αυτή τη φορά δε θα τα παρατήσει, θα προσπαθήσει με όλες τις τīs δυνάμεις. Γιατί τώρα ξέρει ότι η μάθηση είναι ένας αγώνας που δεν έχει ηλικία. Ξέρει ακόμα —φρόντισε η ζωή να της το μάθει- ότι οι αγώνες κερδίζονται μόνο με υπομονή και επιμονή.

Μέσα της η πρωταγωνίστρια αυτής της ιστορίας δίνει μια υπόσχεση. Να τελειώσει τώρα αυτά που κάποτε, πάνω στην τρέλα της νιότης της, άφησε στη μέση και να αποδείξει, στον εαυτό της κυρίως, ότι ποτέ δεν είναι αργά.

Μακρίδου Καλλιόπη
Μαθήτρια της Γ' τάξης

Στο δρόμο. . .

Τέλειωσα εφτά τάξεις στην Αλβανία και σταμάτησα. Η ζωή μου ήταν δύσκολη και έπρεπε να δουλέψω. Η οικογένειά μου δεν πήγαινε καλά οικονομικά. Σκεφτόμουν τι μπορούσα να κάνω για να βοηθήσω και την οικογένειά μου και τον εαυτό μου. Δεν μπορούσα να κάνω κάτι άλλο και πήρα το δρόμο για την Ελλάδα, χωρίς να το πω στους δικούς μου.

Πέρασα δύσκολες μέρες και νύχτες. Όταν έφτασα εδώ, με βοήθησε ένας φίλος μου μέχρι να βρω δουλειά. Και βρήκα δουλειά, αλλά τα πράγματα ήταν πολύ δύσκολα για μένα. Δεν ήξερα τη γλώσσα. Σιγά σιγά έμαθα ελληνικά και κάποια άλλα πράγματα. Έκανα γνωριμίες.

Μετά από δύο χρόνια σκέφτηκα να κάνω εδώ αυτό που δεν μπορούσα στην Αλβανία. Να συνεχίσω το σχολείο μου. Και έτσι έκανα. Το σχολείο μου αρέσει και το χρειάζομαι για μια καλύτερη ζωή. Περνάω καλά στην τάξη μου. Είναι κι άλλοι μεγάλοι σαν εμένα από άλλες χώρες. Δεν έχω παράπονο. Οι δάσκαλοι είναι καλοί και τα παιδιά είναι καλά.

Τώρα είμαι χαρούμενος και ευχαριστημένος, αλλά ακόμα δεν ξέρω τι θα κάνω στο μέλλον.

Χαρουναί Μαριγκλέν
Μαθητής της Γ' τάξης

Όταν μου ζητήθηκε να γράψω κάτι για το Πέραμα, δέχτηκα με μεγάλη μου χαρά. Πάντα ήθελα να γράψω κάτι για τον τόπο που γεννήθηκα, μεγάλωσα και έγινα μητέρα. Θα ήθελα να ταξιδέψετε για λίγο μαζί μου πίσω στον χρόνο, στις γειτονιές του Περάματος με τα μικρά ασπρισμένα σπιτάκια, τις τεράστιες αυλές γεμάτες πολύχρωμα λουλούδια. Σε ένα απ' αυτά τα σπίτια έμενα κι εγώ με τους γονείς μου και τα τρία μου αδέρφια. Σε μια γειτονιά του προφήτη Ηλία. Ο προφήτης Ηλίας ήταν ένα μικρό εκκλησάκι χτισμένο στο λόφο. Εκεί όπου τελείωναν και τα τελευταία σπίτια του Περάματος.

Οι δρόμοι δεν ήταν ασφαλτοστρωμένοι, αυτοκίνητα δεν ανέβαιναν, μόνο ο νερουλάς να μας φέρει το νερό- ο κυρ-Αλέκος. Κάθε πρωί πέρναγε κι ο κυρ-Παντελής με το γαϊδουράκι του: πουλούσε γάλα και φρέσκα αυγά. Εμείς δεν αγοράζαμε γιατί η γιαγιά μου είχε κότες. (Η γιαγιά μου: η κλασική γιαγιά που βλέπουμε στα παραμύθια, με τη ρόμπα, τη μπροστοποδιά δεμένη στη μέση της και τα μαλλιά της πιασμένα κότσο.)

Η μητέρα μου δούλευε και περνούσα πολλές ώρες μαζί με τη γιαγιά. Μ' άρεσε να τη βοηθάω στις δουλειές του σπιτιού, το καλύτερό μου ήταν να μαζεύω τα αυγά από το κοτέτσι. Δεν θα ξεχάσω μια μέρα όπου μαζί με τα ξαδέλφια μου ανοίξαμε την πόρτα στο κοτέτσι και έφυγαν οι κότες. Τις ψάχναμε ύστερα στα διπλανά οικόπεδα. Οι φωνές της γιαγιάς μου ακούγονταν σ' όλο το τετράγωνο. «Βρε κακό να μην έχετε». Αυτή ήταν η μόνη «βρισιά» της όταν της κάναμε κάτι. Της περνούσε ο θυμός όμως γρήγορα, μας μάζευε γύρω από τη σόμπα και

μας έψηνε στραγάλια από ρεβύθια, ενώ για γλυκό έβρεχε το ψωμί και έριχνε πάνω του ζάχαρη. Έπλεκε και ξεκίναγε τις ιστορίες. Πώς έφυγαν από τη Σμύρνη με την οικογένειά της, πώς παντρεύτηκε τον παππού μου... Την ακούγαμε πάντα χωρίς να τη διακόπτουμε, με προσοχή και συγκίνηση.

Ύστερα βγαίναμε για παιχνίδια. Μαζευόμασταν όλα τα παιδιά της γειτονιάς, αγόρια και κορίτσια. Παίζαμε κρυφτό, αμπάριζα, τα μήλα, στρατιωτάκια (ακούνητα-αμίλητα-αγέλαστα), γυαλάκια, τσιγκάκια. Δεν υπήρχαν αγορίστικα και κοριτσιίστικα παιχνίδια, γινόμασταν όλοι ένα..

Το παιχνίδι που μου άρεσε περισσότερο γιατί με έκανε να γελάω ήταν τα ντενεκεδάκια- κουτιά από γάλα που τα δέναμε στα πόδια μας. Βάζαμε έναν στόχο και τρέχαμε ποιος θα φτάσει πρώτος. Πέφταμε, στα γόνατά μας έτρεχε αίμα αλλά δεν μας ένοιαζε. Ήμασταν τόσο χαρούμενα. Θυμάμαι ότι τα Χριστούγεννα ξυπνούσαμε με τα αδέρφια μου στις πέντε η ώρα το πρωί. Πηγαίναμε σε όλα τα σπίτια της γειτονιάς για να μαζέψουμε όσο πιο πολλά χρήματα μπορούμε για να τα δώσουμε στη μητέρα μου να ψωνίσει για το γιορτινό τραπέζι. Εκείνη για να μας ευχαριστήσει μας πήγαινε βόλτα με το τρενάκι που εκτελούσε τη γραμμή Πέραμα-Πειραιά. Τώρα είναι τοποθετημένο στο τέλος περίπου της διαδρομής για να θυμίζει στους περαστικούς την ιστορία του. Μια ιστορία δεμένη με τους καημούς και τα όνειρα της εργατιάς. Και ενώ σαν μουσειακό αντικείμενο θα όφειλε να προκαλέσει την προσοχή των αρμοδίων, έχει αφεθεί στη φθορά του χρόνου και των καιρικών συνθηκών.

Δεν θα ξεχάσω όμως και τις

απόκριες που ντυνόμασταν μασκαράδες, όχι βέβαια με τις στολές όπως σήμερα αλλά με ρούχα που βρήκαμε από τους γονείς μας. Τα αγόρια ντυνόntonτουσαν γυναίκες και τα κορίτσια άντρες. Γυρίζαμε από γειτονιά σε γειτονιά ενώ οι γείτονες ξεκαρδίζονταν με την εμφάνισή μας. Όμορφα χρόνια.

Την καθαρή Δευτέρα φτιάχναμε αειτό μόνοι μας από πήχες και εφημερίδες (αφού δεν είχαμε κόλλες) και τον κολούσαμε με αλευρόκολλα.

Το λοφάκι του προφήτη Ηλία γέμιζε κόσμο και ο ουρανός καρταετούς. Ένα έθιμο που σιγά-σιγά φεύγει από τη ζωή μας καθώς σήμερα τα παιδιά μας δεν ασχολούνται με το πέταμα του καρταετού- έχουν άλλα ενδιαφέροντα.

Τις ωραιότερες αναμνήσεις τις έχω από την περίοδο του Πάσχα.

Δίπλα από το σπίτι μου υπήρχε ένα οικόπεδο όπου το Πάσχα γέμιζε από παπαρούνες και μαργαρίτες. Εκεί συγκεντρώνονταν όλοι οι συγγενείς και οι γείτονες για το πασχαλινό γλέντι. Όλοι μαζί γλεντούσαμε περιμένοντας το

ψήσιμο του αρνιού. Η προετοιμασία άρχιζε από νωρίς το πρωί. Ο πατέρας μου ξυπνούσε από τις τέσσερις τα χαράματα και σιγά-σιγά ξεκινούσε το δέσιμο του αρνιού. Το καθάριζε, το αλάτιζε και το τοποθετούσε στη σούβλα πάνω σε τέσσερις τοιμεντόλιθους που ήταν έτσι τοποθετημένοι ώστε να μοιάζουν σαν μια μεγάλη ψυσταριά. Οι γυναίκες με τη σειρά τους προετοιμάζαν το γιορτινό τραπέζι. Ένα γιορτινό τραπέζι φτωχικό αλλά τόσο πλούσιο στα μάτια τα δικά μας. Ύστερα, κατά τη διάρκεια του ψησίματος του αρνιού, το γλέντι άναβε.

Δυστυχώς όλα αυτά αποτελούν πλέον μια ωραία ανάμνηση. Πλέον το Πέραμα έχει μια άλλη μορφή. Τη θέση της γειτονιάς και του πάρκου την έχουν πάρει οι πολυκατοικίες. Η χαρά και η ξεγνοιασιά αντικαταστάθηκε από την ανεργία. Παρόλα αυτά όμως για μας που ζήσαμε και μεγαλώσαμε εδώ το Πέραμα μένει πάντα στην καρδιά μας.

Βατίστα Χαρά, Β1.

Μαθητές — καθηγητές: 1-1

Άσπρο ή μαύρο; Αυτό είναι το δίλημμα που χαρακτηρίζει τις σχέσεις μαθητών και καθηγητών. Μπορώ να χαρακτηρίσω με άσπρο τις καλές σχέσεις μου και με μαύρο τις άσχημες σχέσεις μου με τους καθηγητές. Μιλούσα με ένα φίλο μου στο τηλέφωνο σχετικά με το τι είδους σχέσεις έχει εκείνος με τους καθηγητές του. Ο διάλογος πήγε κάπως έτσι:

- Τι κάνεις;
- Καλά μια χαρά. Εσύ;
- Καλά και εγώ μια χαρά.
- Πώς και με πήρες τηλέφωνο;
- Ε...τίποτα, να δω τι κάνεις και να σε ρωτήσω κάτι. Πώς είναι οι σχέσεις σου με τους καθηγητές σου;
- Έλα μωρέ, τι να σου λέω τώρα, δεν βαριέσαι;
- Έλα-έλα, πες μου βρε Λαμπρούκο...
- Κοίταξε: με άλλους είναι καλές και με άλλους άσχημες.
- Δηλαδή πως είναι οι καλές για εσένα;
- Οι καλές σχέσεις για μένα είναι αυτές όπου ο καθηγητής δεν έχει μόνο το ρόλο του δασκάλου αλλά και κάτι παραπάνω.
- Δηλαδή εσύ έχεις και άλλου είδους σχέσεις με τους καθηγητές σου;
- Ναι! Και μάλιστα με κάποιους είναι πολύ καλές, πολύ ζεστές!
- Οι άσχημες σχέσεις ποιες είναι;
- Αυτές όπου ο καθηγητής είναι μόνο καθηγητής... αλλά βαρέθηκα δεν αλλάζουμε συζήτηση μωρέ;
- Έλα ρε χαζό, ξεκόλλα και πες μου...
- Μικρή κάτσε καλά μην τα πω στη μαμά μου ότι με λες χαζό.
- Μμμ... φοβηθήκαμε τώρα. Έλα, λέγε!
- Γιατί κάνεις "μμμ"; Αγελάδα είσαι;
- Χα! Γελάσαμε και σήμερα. Να σου πω, θα μιλήσεις τώρα;
- Άντε, τι θες να σου πω;
- Πώς είναι οι άσχημες για εσένα...
- Άσχημες είναι όταν ο καθηγητής μιλάει πολύ και το παίρνει μονότερμα και δεν φτάνει μόνο αυτό: μη μιλάς, μη ζωγραφίζεις, μην κάνεις φασαρία... εεε αμάν πια μπούχτισα.
- Ε ναι, έτσι είναι και μετά τα θέλουν όλα δικά τους και νομίζουν ότι έχουν πάντα δίκιο. Έλεος, τι άλλο να πω κι εγώ.
- Δηλαδή έχεις κι εσύ κακές σχέσεις με καθηγητές σου;
- Ναι, αλλά είναι περισσότερο φασαρίες της στιγμής και τις ονομάζω άσχημες σχέσεις γιατί τους παίρνω με κακό μάτι και μου τη δίνουν.
- Ναι αυτό συμβαίνει γιατί κάποιοι καθηγητές είναι στριμμένοι και κάποιες φορές κακόκεφοι και ξεσπάνε πάνω μας .
- Τι να σου πω μπορεί και να είναι έτσι όπως τα λες ...Οκέι ρε μαν, μιλάμε γιατί έχω και δουλειές δεν θα κάτσω να ασχοληθώ άλλο με τους καθηγητές και τις σχέσεις μας.
- Οκέι κουκλίτσα μου, να προσέχεις...Και να ξέρεις ότι οι σχέσεις με τους καθηγητές είναι αμοιβαίες γιατί εξαρτάται με ποιον θα κολλήσεις. Άντε τα λέμε...

Αυτός ήταν ο διάλογός μου στο τηλέφωνο με τον φίλο μου που γράφουμε μαζί το κείμενο....

Αυτή ήταν περισσότερο η δική του γνώμη, εμένα πάλι είναι λίγο διαφορετική, αλλά τι να κάνουμε, θα τραβήξει σε μάκρος η ανάλυση αν το συνεχίσουμε. Έτσι κι αλλιώς, παρότι φίλοι, είμαστε διαφορετικοί χαρακτήρες οπότε κάπου θα διαφωνούμε και κάπου αλλού θα συμφωνούμε μεταξύ μας...

**ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΚΑΧΟΠΟΥΛΟΥ
ΛΑΜΠΡΟΣ ΤΣΕΝΤΕΡ**

Ένα «Ανεπιθύμητο» Γεγονός

Η εγκυμοσύνη σε μικρή ηλικία είναι συνήθως ένα ανεπιθύμητο γεγονός και για την Ελλάδα αποτελεί ακόμα και σήμερα ένα θέμα ταμπού. Δημιουργεί κρίση στην οικογένεια, στιγματίζει την ανήλικη έγκυο και αντιμετωπίζεται σαν ένα ανεπανόρθωτο λάθος που αλλάζει απότομα την πορεία της ζωής.

Η Άννα, μαθήτρια σήμερα της Γ Γυμνασίου, είχε μια τέτοια ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη. Έμεινε έγκυος στα δεκατέσσερα χρόνια της και στην αρχή αποφάσισε να το κρατήσει κρυφό. Φοβόταν, βλέπετε, τους γονείς της. Είχε και το αγόρι της που την πίεζε να μην πει τίποτα σε κανέναν... και ο καιρός περνούσε. Όταν πια αναγκάστηκε να μιλήσει στους γονείς της, ήταν ήδη 4 μηνών και έκτρωση δεν μπορούσε να γίνει.

Οι γονείς της, όπως ήταν φυσικό και αναμενόμενο άλλωστε, αντέδρασαν στην είδηση αυτή όπως κάθε γονιός στη θέση τους. Φωνές, κλάματα, πανικός... Γρήγορα όμως οι ατέλειωτες συζητήσεις για το πώς και το γιατί σταμάτησαν, οι καβγάδες λιγόστεψαν και την ένταση, το θυμό την απελπισία των πρώτων ημερών άρχισε να παίρνει ένα περίεργο συναίσθημα, κάτι σα χαρά και γλυκιά προσμονή μαζί.

Στο μεταξύ, όσο οι μήνες περνούσαν, τόσο η Άννα απομακρυνόταν από το αγόρι της και πατέρα του παιδιού της. Εκείνος βέβαια ζήτησε να την παντρευτεί. Η μητέρα της Άννας όμως δεν ήθελε να παντρεύσει την κόρη της. Η Άννα έπρεπε να τελειώσει το σχολείο, να αποκτήσει ένα επάγγελμα κι όχι να κλειστεί στο σπίτι από τα δεκατέσσερα...

Όταν έφτασε η ώρα του τοκετού όλοι πήγαν μαζί της στο μαιευτήριο. Όλοι ήταν κοντά της. Κοντά της ήταν και το αγόρι της, μόνο που αυτό

δεν έδινε πια ιδιαίτερη ευχαρίστηση στην κοπέλα. Η σχέση τους είχε τελειώσει. Η Άννα, μετά από πολύωρη ταλαιπωρία, πήρε στα χέρια της το μωρό της. Δε θα ξεχάσει ποτέ το συναίσθημα που ένιωσε όταν το είδε για πρώτη φορά. Μέσα σε δευτερόλεπτα το παρελθόν σβήστηκε και το παρόν ανοίχτηκε φωτεινό μπροστά της.

Η Άννα, μετά από πέντε μέρες νοσηλείας στο μαιευτήριο, γύρισε σπίτι μαζί με ένα πανέμορφο αγγελούδι. Το περίεργο ήταν ότι δεν ντρεπόταν πια γι' αυτό που της συνέβη. Αντίθετα, ένιωθε να την πλημμυρίζει ένα κύμα περηφάνιας για το δικό της, ολόδικό της μωρό, που θα το αγαπούσε και θα το έβλεπε να μεγαλώνει μέρα με τη μέρα. Ήξερε, βέβαια, ότι ο κόσμος θα έλεγε πολλά. Ήξερε όμως, επίσης, ότι η προσωπική της ζωή δεν ενδιέφερε κανέναν και ήταν αποφασισμένη να κλείσει τα αυτιά της στα κακόβουλα σχόλια.

Για την Άννα η «ανεπιθύμητη» εγκυμοσύνη της ήταν ακριβώς όπως και μια οποιαδήποτε άλλη «επιθυμητή» εγκυμοσύνη. Ήταν μια εμπειρία ζωής αξέχαστη και μοναδική, ήταν μια αρχή που ήρθε νωρίτερα κι όχι ένα τέλος. Σήμερα, που το μωρό της είναι σχεδόν ενός έτους, η Άννα συνεχίζει το σχολείο και τη ζωή της. Σίγουρα δε θα ευχόταν σε κανένα συνομήλικό της κορίτσι να έχει μια ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη σαν τη δική της. Ξέρει ότι καλό είναι να έρχονται όλα στην ώρα τους, όταν είμαστε έτοιμοι να τα δεχτούμε και να τα χειριστούμε. Στην περίπτωση πάντως που έχουμε ενεργή σεξουαλική ζωή από την εφηβεία μας, ας μην ξεχνάμε τουλάχιστον τη λέξη που σώζει: προφύλαξη.

Μια μαθήτρια-μητέρα

Η
κρίση
του
ζευγαριού -
η έκφραση
των
συναισθημάτων
της
γυναίκας

Πολλές φορές, όταν απασχολεί κάτι εμάς τις γυναίκες συνηθίζουμε να το κρατάμε μέσα μας γιατί πιστεύουμε πως δεν αξίζει τον κόπο ή δεν είμαστε σε θέση να το εξωτερικεύσουμε. Αλλά βέβαια ό,τι δεν εκφράζουμε με λόγια το εκφράζουν οι πράξεις και η συμπεριφορά μας, ο τρόπος και η στάση που κρατάμε απέναντι στο πρόσωπο με το οποίο σχετιζόμαστε.

Τα λόγια, φυσικά, πονάνε τους άλλους, γι' αυτό και πρέπει να είμαστε προσεκτικοί, να διατηρούμε τον έλεγχο των συναισθημάτων μας, με συναίσθηση της πικρίας που μπορεί να κρύβουμε στην ψυχή. Αλλά πολύ συχνά η πίεση που ασκεί ο άνθρωπος που είναι δίπλα μας, τα ιδιαίτερα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο καθένας, συν την οικονομική και επαγγελματική αστάθεια, μπορεί να δημιουργήσουν προστριβές στο ζευγάρι που θα φέρουν με τη σειρά τους γκρίνια, διαπληκτισμούς και πόνο.

Παύει έτσι να υπάρχει η παλιά σιγουριά της σχέσης και μετατρέπεται σε εγκλωβισμό.

Σ' αυτή την περίπτωση είναι πολύ δύσκολο να εκφράσουμε με λόγια αυτό που πραγματικά βιώνουμε. Ίσως γιατί δεν έχουμε το κουράγιο και την τόλμη να έρθουμε αντιμέτωποι με την αλήθεια και τις αλλαγές που μπορεί αυτή να φέρει.

Τι είναι άραγε αυτό που πραγματικά φοβόμαστε, τι είναι αυτό που μας κάνει να δειλιάζουμε μπροστά στην αλήθεια; Είναι η μοναξιά; Η απόρριψη; Η ανασφά-

λεια; Κάτι άλλο;

Στην αρχή μιας σχέσης όλα εξελίσσονται αρμονικά καθώς υπάρχει αγάπη, έρωτας, επιθυμία, κατανόηση, εμπιστοσύνη και αίσθημα ασφάλειας. Η γυναίκα συνήθως πλέει σε πελάγη ευτυχίας και μονολογεί πως επιτέλους, βρέθηκε ο άνθρωπος που χρόνια αποζητούσε στη ζωή της, βρήκε τον άντρα των ονείρων της, το άλλο της μισό.

Δυστυχώς τα πράγματα δεν είναι ακριβώς έτσι, αλλά αυτή την εποχή κανείς δεν θέλει να δει πως ο άλλος δεν είναι και δεν μπορεί να είναι τέλειος. Ζουν και οι δύο ένα όνειρο που σύντομα ενδέχεται να μετατραπεί σε εφιάλτη, καθώς ανάμεσα στη γυναίκα και στον άντρα υπάρχει συνήθως χάσμα αγεφύρωτο.

Η γυναίκα! Το αιώνιο θύμα, πιασμένη στα δεσμά του φόβου πως αν χάσει τον σύντροφό της θα χάσει και τη γη κάτω από τα πόδια της, θύμα του ρομαντισμού της και των λόγων που ξεστομίζουν αλόγιστα οι άντρες τον καιρό του έρωτά τους, υποταγμένη στους κοινωνικούς κανόνες και τους καταναγκασμούς.

Γιατί;

Γιατί οι φόβοι μιας γυναίκας είναι πολλοί. Η ανασφάλεια, η μοναξιά, η κακοποίηση, η μизέρια, η ανεργία, το τέλος του ονείρου.

Και όμως. Πιστεύω ότι κάθε γυναίκα έχει μεγάλη δύναμη μέσα της. Έχει την ικανότητα και το σθένος- αρκεί να το θελήσει- να αποβάλει όσα την καταπιέζουν και να κρατήσει μόνο όσα την ωφελούν. Διότι κάθε γυναίκα έχει δικαίωμα και υποχρέωση να αγαπάει και να σέβεται πρώτα από όλα τον εαυτό της και να μην επιτρέπει σε κανέναν να την εξευτελίζει.

Αλλά πώς φτάνει μια γυναίκα να χάνει τον έλεγχο της ζωής της και να επιτρέπει σε άλλους να αποφασίζουν για εκείνη;

Η απάντηση βρίσκεται μέσα στην ίδια τη γυναικεία ψυχή. Χάνουμε σταδιακά τη βασική εμπιστοσύνη που έχουμε στον εαυτό μας και παραχωρούμε το δικαίωμα αυτό σε κάποιους άλλους. Και είναι τόσο άδικο! Όταν υπάρχει μια σχέση πρέπει να υπάρχει απόλυτος

σεβασμός της προσωπικότητας του άλλου, να τίθενται όρια, και με ειλικρίνεια να αντιμετωπίζονται τα όποια προβλήματα.

Σε κάθε περίπτωση, η μαγική λέξη παραμένει μία: η αγάπη. Η σχέση πρέπει να στηρίζεται σε γερές βάσεις και θεμέλια, να υπάρχει σεβασμός και κατανόηση ανάμεσα στο ζευγάρι, εμπιστοσύνη και αλληλεγγύη. Όταν όμως κάτι αρχίζει να μην πηγαίνει καλά στη σχέση και τα σύννεφα πυκνώνουν, καλό θα είναι να βρίσκεται γρήγορα η λύση προτού το ζευγάρι αρχίσει να βαδίζει με ταχύτητα προς το χειρότερο σενάριο που είναι συνήθως ο χωρισμός και το διαζύγιο.

Πρέπει γι' αυτό το λόγο να υπάρχει υπομονή και πίστη στον άλλον, να μην κινούμαστε μόνο παρορμητικά αλλά με λογική και σύνεση να αντιμετωπίζονται τα ζητήματα.

Φυσικά δεν είμαι ειδικός στα θέματα αυτά, μιλάω μόνο για όσα μου δίδαξε η ζωή. Και αυτό που κατάλαβα είναι πως είμαστε πρώτα από όλα άνθρωποι και σαν άνθρωποι είμαστε συχνά αδύναμοι να αντιμετωπίσουμε τους βαθύτερους φόβους μας, να αντικρίσουμε την αλήθεια και να βάλουμε τέρμα σε ό,τι μας πνίγει προτού μετατραπούμε σε σκλάβους των ίδιων μας των επιθυμιών. Το πράγμα που δεν πρέπει να ξεχνάμε είναι ότι πρωτεύει πάνω από όλα να τα έχουμε καλά με τον ίδιο μας τον εαυτό- μόνο έτσι θα μπορέσουμε να σχετιστούμε δημιουργικά και με αγάπη, με τους γύρω μας.

Μαρία Γεναράκη, Α1.

ΕΣΠΕΡΙΝΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΠΕΡΑΜΑΤΟΣ

B.

F.

F.

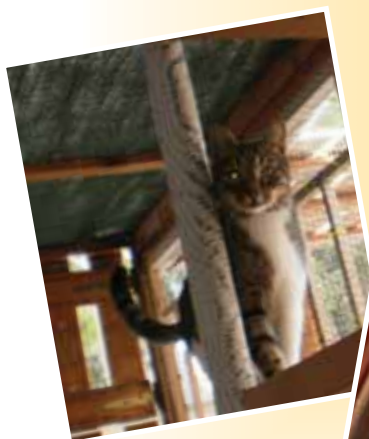

E.

σ υ ν έ ν τ ε υ ξ η τριαντααθρείς γάτες κι εγώ.

Κάνοντας βόλτα σε μια γειτονιά του Κερατσινίου και περνώντας μπροστά από ένα ισόγειο σπίτι, το μάτι μας σταμάτησε σε μια πρόεκταση του σπιτιού, η οποία δεν ήταν τίποτα άλλο παρά ένα κλουβί για... γάτες. Αποφασίσαμε λοιπόν να συναντήσουμε την κυρία που έμενε εκεί και να της πάρουμε συνέντευξη, για να μοιραστούμε λίγη από την αγάπη της για τα ζώα. Διαβάστε τι μας απάντησε, λοιπόν, η κυρία Ελένη.

Πόσες γάτες έχετε αυτή τη στιγμή;
Είναι γύρω στις 35 γάτες. Δυστυχώς οι 2 από αυτές πέθαναν.

Από πότε αρχίσατε να φροντίζετε αδέσποτα ζώα:

Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, δηλαδή από πολύ μικρή.

Πώς έγινε η αρχή; Από πού προέρχεται το ενδιαφέρον σας γι' αυτά;

Δεν υπάρχει αρχή, είναι έμφυτη η αγάπη μου γι' αυτά.

Πόσο σας στοιχίζει οικονομικά η φροντίδα τους; Σας βοηθά κάποιος από οικονομική άποψη;

Δίνω περίπου 500 ευρώ το μήνα, μόνο για εμβολιασμούς, χωρίς καμιά βοήθεια.

Τους παρέχετε και ιατρική φροντίδα;
Φυσικά και τους παρέχω, αλίμονο.

Πόσο συνδεδεμένη είναι η ζωή σας με τα ζώα με τα οποία ουσιαστικά συγκατοικείτε;

Η σχέση μου με όλα τα ζώα είναι απόλυτη.

Τους έχετε δώσει ονόματα; Υπάρχουν κάποια που τους έχετε αδυναμία;

Σε όλες τις γάτες έχω δώσει ονόματα και περισσότερη αδυναμία έχω στην Ξανθούλα και στον Τιγράκο.

Αν σας ζητούσαν να δώσετε κάποιες γάτες (ή και όλες) σε κάποιο δημόσιο φορέα που θα τις φρόντιζε όσο και εσείς, θα το κάνατε; Έχετε σκεφτεί τη ζωή σας, το σπίτι σας χωρίς αυτά τα ζώακια;

Σε καμιά περίπτωση δεν θα έδινα τα ζώα μου γιατί δεν πιστεύω πως υπάρχει τέτοιος δημόσιος φορέας ικανός. Την έχω σκεφτεί τη ζωή μου με αρκετά λιγότερα ζώα, αλλά σχε-

δόν με «υποχρεώνουν» να τα έχω όταν μου τα πετάνε μέσα στην αυλή μου.

Στην ταμπέλα γράφει για ευθανασία στα ζώα και για μήνυση σε κάποιους. Μπορείτε να μας πείτε τι παράπονο έχετε από κάποιους συνανθρώπους σας και από τη στάση τους απέναντι στα ζώα;

Οι άνθρωποι στην γειτονιά μου δεν στερώνουν τα ζώα τους και όταν αυτά γεννήσουν τα πετάνε συνήθως στα σκουπίδια ή στην αυλή μου. Έχω αγανακτήσει να βλέπω τους ανθρώπους να μισούν τα ζώα. Αγαπώ τα ζώα και δεν ανέχομαι οι Έλληνες να μην είναι φιλόζωοι αυτό για εμένα είναι βιασμός.

Και η τελευταία μας ερώτηση:

Πιστεύετε ότι οι γείτονες ή οι γνωστοί σας σας αντιμετωπίζουν σαν ένα διαφορετικό άτομο, λόγω της αγάπης σας για τα ζώα; Έχετε νιώσει δηλαδή κάποιο είδος ρατσισμού απέναντι σας; Από τη γειτονιά μου όχι, δεν έχω παράπονο. Από άλλες γειτονιές έχω ακούσει πάρα πολλά και αυτό επηρεάζει ως ένα βαθμό τη ζωή μου.

Αυτή ήταν η μικρή μας συνέντευξη που μας έφερε σε επαφή με έναν συνάνθρωπό μας πραγματικά ξεχωριστό που επέλεξε για συντροφιά του τα ζώα και αποδεικνύει με πράξεις ότι ο άνθρωπος που αγαπά τους ανθρώπους δεν είναι δυνατό να μην αγαπά και όλα τα ζωντανά πλάσματα αυτού του κόσμου, χωρίς καμία απολύτως διάκριση.

Συνέντευξη:

Αναστασία Γκαχοπούλου, Λάμπρος Τσέντερ.

ACTIVE
CLASS

Μιχάλης Μυτακίδης

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΦΥΓΗΣ

Συνέντευξη: Δήμητρα Κραβαριώτη

Φωτογραφία: Αντιγόνη Κασσιώτη

Δ. Καλημέρα Μιχάλη, με λένε Δήμητρα.

Μ. Γεια σου Δήμητρα, χάρηκα.

Δ. Κατ' αρχάς θα ήθελα να σε ρωτήσω αν είσαι γέννημα-θρέμμα Περαιματιώτης.

Μ. Ναι, έχω γεννηθεί εδώ.

Δ. Θα ήθελες να μου πεις τι αναμνήσεις έχεις από τον τόπο αυτό και πόσο διαφορετικός είναι σήμερα;

Μ. Νομίζω πως δεν έχει καμία σχέση, είναι πολύ διαφορετικός.

Δ. Το καταλαβαίνω γιατί έζησα παλιότερα εδώ και τώρα που επέστρεψα βλέπω τη διαφορά: καινούρια κτίρια, νέοι δρόμοι, άνθρωποι αλλιώτικοι.

Μ. Οι άνθρωποι δεν με τρομάζουν τόσο όσο με τρομάζουν οι πράξεις τους, το τι κάνουν αυτοί οι άνθρωποι. Προσωπικά, πρόσφυγας νιώθω- το Πέραμα έχει φτιαχτεί από κάθε είδους πρόσφυγες, είτε οικονομικούς, είτε εσωτερικούς είτε άλλους, από πιο μακριά.

Δ. Έχω παρατηρήσει ότι αποτελείται κυρίως από Μανιάτες και Κρητικούς.

Μ. Αυτοί οι άνθρωποι (εν. Μανιάτες-Κρητικοί) ήρθαν αργότερα. Στην αρχή φτιάχτηκε από πρόσφυγες (Κωνσταντινουπολίτες). Τότε η περιοχή ήταν έρημη και ουσιαστικά τους «πέταξαν» εδώ αλλά αυτοί βρήκαν την άκρη και φτιάξανε κάτι, μια μικρή κοινότητα. Κάποτε το Πέραμα ήταν μόνο η Φαναρακίου και Νεωρίων, δηλ. κάτω από τη λεωφόρο Ειρήνης. Από πάνω υπήρχε μόνο δάσος, τα επόμενα χρόνια έγινε το τερατούργημα. (γέλια.)

Δ. Τερατούργημα αλλά έχει ψυχή, έχει πολλούς καλούς ανθρώπους ακόμα.

Μ. Ε, αυτό είναι που το κρατάει γιατί δεν νομίζω ότι ενδιαφέρεται κανείς από την Πολιτεία ή κανείς άλλος από όσους έχουν περάσει εδώ, από τις αρχές. Το μόνο παρήγορο είναι αυτοί οι άνθρωποι που το κρα-

τούν. Αλλά έχουν γίνει απίστευτοι βιασμοί στην πόλη, οικολογικοί, περιβαλλοντικοί, χωροταξικοί.

Δ. Τώρα κάτι ακούστηκε για τους Κινέζους και τον ΟΛΠ.

Μ. Καλά αυτό είναι τελειωμένη ιστορία χρόνια τώρα λένε ότι θα φύγουν τα καζάνια θα έρθουν οι κινέζοι. Όλο κάποιος έρχεται στο Πέραμα για να ξεσπάει πάνω του. Όταν ήμουν πιτσιρικάς, με την παρέα μου το μέρος αυτό το λέγαμε ο τόπος της φυγής γιατί δοκιμάσαμε να φύγουμε αλλά οι περισσότεροι ξανάρθαμε. Και όσοι δεν γύρισαν δεν ξέρω αν είναι καλύτερα εκεί που βρίσκονται.

Δ. Σε σύγκριση με άλλους δήμους ή πόλεις δεν έχει πολλή ζωή το Πέραμα;

Μ. Ζωή, εννοείς, νυχτερινή;

Δ. Όχι, όχι, ζωή, επιβίωση.

Μ. Α, μάλιστα, εδώ υπάρχει ένα θέμα...

Δ. Παλιά θυμάμαι τρελαινόμασταν από το ματσακόνι- ακουγόταν πολύ από κάτω από το καρνάγιο. Τώρα τίποτα.

Μ. Έχω προλάβει τα καρνάγια που βάζανε τα ξύλινα σκάφη. Η οικογένειά μου ήταν σ' αυτή τη δουλειά, ο πατέρας μου ήταν караβομαραγκός, οι θείοι μου βάφανε σκάφη κλπ. Πρόλαβα τα καλά χρόνια, τότε που υπήρχε δουλειά και καλοί μάστορες. Αργότερα, με το σίδερο, ένωθα λίγο αμύχανα- δεν το συμπάθησα ποτέ. Υπήρχε βέβαια η δικαιολογία ότι δίνει δουλειά στον κόσμο αλλά από τη στιγμή που δεν ήμουν άμεσα εμπλεκόμενος δεν με ενθουσίαζε η παρουσία της ζώνης εδώ. Κατά τη γνώμη μου θα έπρεπε να βρίσκεται κάπου αλλού, όπως στην Ελευσίνα για παράδειγμα όπου υπάρχει ανοιχτός χώρος. Πιστεύω ότι η ζώνη έκανε κακό στο Πέραμα εκτός βέβαια από το γεγονός ότι έδωσε δουλειά στον κόσμο. Αλλά τώρα που δεν υπάρχει δουλειά απέμεινε μόνο το κακό που έκανε.

Δ. Δίκιο έχεις. Από τα παιδικά σου χρόνια θυμάσαι το παλιό Πέραμα με τις αλάνες, τα παιδιά που μαζευόμασταν με το τραινάκι; Το πρόλαβες το τραινάκι;

Μ. Ναι αμέ, πώς δεν το πρόλαβα! Σκαρφαλώναμε πάνω του. Επίσης έχω κάνει μπάνιο σε όλα τα πιθανά μέρη που υπάρχει θάλασσα εδώ στο Πέραμα- φαντάσου εποχή.

Υπάρχουν απίστευτες μνήμες. Αυτές είναι άλλωστε που με κρατάνε. Αλλά όσο αλλάζει το περιβάλλον γύρω σου μεταλλάσσονται και οι μνήμες. Και αρχίζεις να μη νιώθεις οικεία τα μέρη. Ωστόσο επειδή δεν νιώθω ότι αυτός ο τόπος είναι πατρίδα μου ακριβώς, δεν έχω καταλήξει πού μπορεί να

είναι η πατρίδα μου. Ένωθα καλά εδώ επειδή ήταν το απάγκιο μας, επειδή σ' αυτόν τον τόπο βρήκαμε μια ζεστασιά που έφτιαξαν οι παλιότεροι. Αν αυτό καθεί οριστικά θα αναγκαστώ να φύγω μια και δεν θα με δένει πια τίποτα με τον τόπο. Μπορεί να γεννήθηκα εδώ, μπορεί να γεννήθηκε εδώ και ο πατέρας μου αλλά ουσιαστικά δεν μας δένει τίποτα άλλο. Αν το μέρος μεταλλαχθεί θα φύγουμε υποχρεωτικά.

Δ. Καταλαβαίνω.

Μ. Κι όμως. Θα μπορούσε το Πέραμα να γίνει καλύτερο ή τουλάχιστον να σταματήσει να γίνεται χειρότερο- αρκεί να ενδιαφέρονταν λίγο οι αρμόδιοι. Είμαστε ένας δήμος με ανύπαρκτο πνευματικό κέντρο, ένας δήμος με ανύπαρκτο πολιτισμό. Υπάρχουν άνθρωποι αξιολόγοι αλλά φεύγουν από εδώ και δραστηριοποιούνται στην υπόλοιπη Ελλάδα ή το εξωτερικό. Το μέρος έχει σπουδαίους καλλιτέχνες, οι οποίοι δυστυχώς δεν μπορούν να αφομοιωθούν σε έναν τόπο χωρίς καμία παιδεία. Αυτό το «προβληματάκι» πρέπει να αρχίσει να λύνεται από τις μικρές ηλικίες. Δηλαδή κάποιος πρέπει να ενδιαφερθεί και για τα παιδιά που μεγαλώνουν στο Πέραμα, ώστε να μάθουν ότι από εδώ έχουν ξεκινήσει πολλά πράγματα. Ο ιστορικός του μέλλοντος θα ασχοληθεί πολύ με αυτά- δεν είναι τραγικό να μην τα γνωρίζουν τα παιδιά που ζουν τώρα εδώ;

Δ. Φυσικά, είναι πολύ κρίμα.

Μ. Αλλά αυτό θέλει μια προσπάθεια από ανθρώπους που έχουν τα μέσα και μπορούν να παρέμβουν γιατί νομίζω πως οτιδήποτε καλό συμβεί- αν γίνει αυτή η επανάσταση που κάποιοι από εμάς ονειρευόμαστε- θα γίνει από τον πολιτισμό. Δεν μπορεί να γίνει αλλιώς, μόνο έτσι γίνεται να αλλάξει ένας τόπος. Το Πέραμα αυτό έχει ανάγκη.

Δ. Μιχάλη σ' ευχαριστώ πάρα πολύ για το χρόνο σου.

Μ. Τίποτα, σιγά, να είσαι καλά!

Ο Μιχάλης Μυτακίδης, των Active Member, παρόλο που είχε αρκετά πράγματα να κάνει, ξέκλεψε λίγο χρόνο για να τον αφιερώσει στους μαθητές του Εσπερινού Γυμνασίου Περάματος. Μιχάλη εκ μέρους όλων των μαθητών και καθηγητών, σ' ευχαριστώ πολύ γι' αυτή τη συνέντευξη.

Ένας λόγος να μείνεις μαζί τους

Τρεις μέρες τώρα με ακολουθούσε συνέχεια, σε κάθε διάλειμμα. Έβγαινα από την τάξη και αισθανόμουν την παρουσία του λίγα βήματα πίσω μου. Δεν έφευγε, αν δε γύριζα να του μιλήσω.

-Γεια σου, Μιχάλη. Τι κάνεις;

-Καλά, κυρία. Εσείς;

Του χαμογελούσα, μου χαμογελούσε και η σκηνή τέλειωνε εδώ... μέχρι το αμέσως επόμενο διάλειμμα που επαναλαμβανόταν με εντυπωσιακή ακρίβεια: Ο Μιχάλης να με περιμένει να του μιλήσει.

Ήταν ένας μαθητής της δευτέρας τάξης, γύρω στα δεκαπέντε, με ευγενική συμπεριφορά και ένα τεράστιο χαμόγελο κάθε φορά που σου απηύθυνε το λόγο. Τύχαινε να μην του κάνω εγώ μάθημα όμως είχα ακούσει γι' αυτόν από συναδέλφους: αδύνατος στα μαθήματα αθλητικά πρόσχαρος και εκδηλωτικός, μου μιλούσε με οικειότητα και με χαιρετούσε με δυνατή και εγκάρδια φωνή από τις πρώτες κιόλας μέρες του σχολείου.

Όλο το προηγούμενο διάστημα θα έλεγα ότι η παρουσία του μου ήταν ιδιαίτερα ευχάριστη και το χαμόγελό του μου έφτιαχνε τη διάθεση. Όμως τώρα η κατάσταση είχε γίνει σχεδόν ενοχλητική. Κάθε φορά που έβγαινα από την τάξη ήμουν σίγουρη ότι θα 'ταν κάπου εκεί κοντά, θα με έβλεπε και θα άρχιζε τα ίδια.

Πόσο άραγε θα κρατούσε αυτό; Πρωτοδιόριστη καθηγήτρια, με ελάχιστη πείρα από τη συμπεριφορά των παιδιών σε ένα σχολείο όπως το νυχτερινό, ένιωθα ανήμπορη να ερμηνεύσω μια τέτοια συμπεριφορά. Άρχισα να νιώθω αμηχανία και εκνευρισμό μαζί, δυσανασχετούσα, έκανα σκέψεις.

Την τέταρτη μέρα δεν άντεξα άλλο. Ανέβηκα βιαστικά τα σκαλιά και μπήκα αγχωμένη στο γραφείο του διευθυντή.

-Κύριε διευθυντά, έχω πρόβλημα με το Μιχάλη του Β1. Είναι η τέταρτη μέρα που σε κάθε διάλειμμα, καθώς περπατώ στο διάδρομο με ακολουθεί κατά βήμα. Δεν ξέρω τι να κάνω, πώς να τον αντιμετωπίσω...

Με κοίταξε για λίγο σκεπτικός κι ύστερα πρόσθεσε:

-Δε μου λες... του είπες «με γεια» για τα καινούρια του παπούτσια;

Έμεινα να τον κοιτάζω με απορία. Ήταν δυνατόν να συμβαίνει κάτι τέτοιο; Κατέβηκα τις σκάλες σκεπτική.

Στο τελευταίο σκαλοπάτι ο Μιχάλης ξανά μπροστά μου. Μετά τα συνηθισμένα έριξα το βλέμμα μου προς τα κάτω.

-Α, τι βλέπω εδώ; Καινούρια παπούτσια; σχολιάσα με ενθουσιασμό.

Ο Μιχάλης κορδώθηκε. Σα να μου φάνηκε ψηλότερος τώρα.

-Μάλιστα, κυρία. Ολοκαινούρια. Πριν από τρεις μέρες μου τα έφερε η μάνα μου μέσα σε κουτί. Της τα είχα ζητήσει απ' το καθοκίρι, αθλητικά τώρα κατάφερε να μου τ' αγοράσει. Δεν είναι πολύ ωραία;

Σε δευτερόλεπτα ολόκληρος ο Μιχάλης είχε γίνει για μένα ένα ζευγάρι άσπρα, ολόασπρα σπορτέξ με προσεχτικά δεμένα τα άσπρα του κορδόνια. Ένα ζευγάρι άσπρα σπορτέξ και ένα πλατύ λαμπερό χαμόγελο όλο χαρά. Τα μάτια του μάταια προσπαθούσαν να κρύψουν την περηφάνια τους.

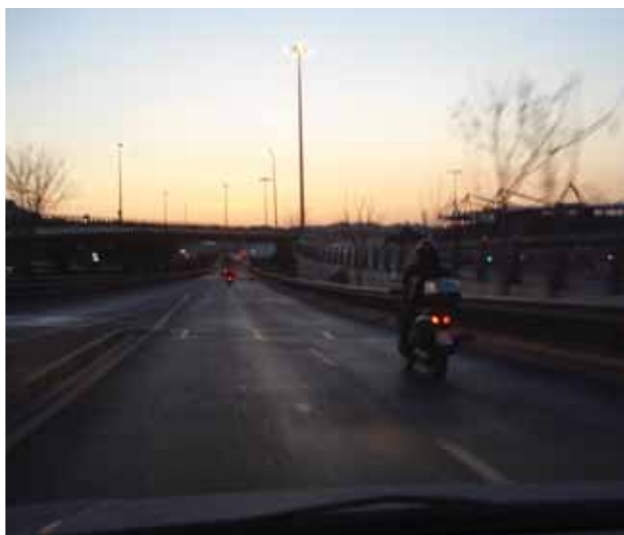
-Είναι πάρα πολύ ωραία, Μιχάλη μου. Μόνο να τα προσέχεις γιατί είναι άσπρα και λερώνονται εύκολα.

-Εννοείται, κυρία, μου απάντησε με ύφος.

Από τότε δεν αισθάνθηκα ξανά την παρουσία του πίσω μου. Ο Μιχάλης είχε ακούσει αυτό ακριβώς που περίμενε και εγώ είχα βρει έναν ικανό λόγο για να αγαπήσω αυτό το δύσκολο σχολείο που κατά τύχη στάληκα να υπηρετήσω. Και έμεινα... σχεδόν δέκα χρόνια τώρα..

Υ.Γ. Η ιστορία είναι πέρα ως πέρα αληθινή. Συνέβη την πρώτη μου χρονιά σ' αυτό το σχολείο. Την κρατώ στη μνήμη μου σαν θησαυρό γιατί μου θύμιζε, σε μια στιγμή που κόντευα να το ξεχάσω, ότι το ασήμαντο μπορεί να γίνει εξαιρετικά σημαντικό και ότι η ευτυχία είναι συνήθως φτιαγμένη από τα πιο ταπεινά υλικά...

Μερικά δευτερόλεπτα πριν.

Στην Ιωάννα.

Στη δεκαετία του ογδόντα παρακολουθούσα φανατικά τους 4 Τροχούς, ένα αυτοκινητιστικό περιοδικό που επιχειρούσε (και επιχειρεί ακόμα) να δημιουργήσει μια άλλη αντίληψη για την οδήγηση, σε μια χώρα που συνήθιζε από τότε να χάνει κάθε χρόνο σε θανατηφόρα δυστυχήματα περίπου τον πληθυσμό μιας επαρχιακής πόλης. Τρεις δεκαετίες μετά δεν φαίνεται να έχουν αλλάξει πολλά πράγματα. Μερικά μάλιστα ίσως να έχουν χειροτερέψει.

Καθημερινά έρχομαι προς το Πέραμα γύρω στις εξήμιση το απόγευμα. Ο δρόμος παρακολουθεί τη γραμμή της παραλίας (ο λεγόμενος περιφερειακός της Δραπετσώνας) και αυτή είναι μια ιδιαίτερα ευτυχισμένη στιγμή της ημέρας. Η οδήγηση καταφέρνει εκτός των άλλων να σε συγκεντρώνει στον εαυτό σου, στις σκέψεις σου - όταν η κίνηση δεν σε φέρνει σε απελπισία. Τα συγκεκριμένα τοπία της διαδρομής είναι ανοιχτά και ποιητικά. Απέραντος ουρανός, σύννεφα πορτοκαλιά και κόκκινα στη δύση, καμινάδες που ξεπροβάλλουν πανύψηλες, σκουριασμένα πλοία... Η μουσική από το ραδιόφωνο ντύνει τις εικόνες που περνούν ακατάπαυστα από το παρμπρίζ αυξάνοντας τη χαρά της αυτο-κίνησης: η ίδια αυτή παιδική αίσθηση ότι μπορείς να μεταφέρεσαι μαγικά από το ένα μέρος στο άλλο.

Το βράδυ, στην επιστροφή, υπάρχει διαφορετική ατμόσφαιρα αλλά αντίστοιχη μαγεία. Τα φώτα της πόλης, ο αυτοκινητόδρομος, η μεγαλούπολη είναι πράγματα έτσι κι αλλιώς έντονα φορτισμένα από τη μυθολογία του σινεμά και της λογοτεχνίας.

Σ' αυτές τις διαδρομές δυστυχώς δεν είναι λίγες οι φορές που η ιδιότυπη νιρβάνα της οδήγησης διακόπτεται από μια αιφνίδια κυκλοφορική συμφόρηση ως αποτέλεσμα κάποιου δυστυχήματος. Νοσοκομειακά, περιπολικά, στραπατσαρισμένα οχήματα, κομμάτια των αυτοκινήτων πεταμένα παντού αλλά -το κυριότερο- ανθρώπινα σώματα στην άσφαλο.

Σκέφτομαι ακριβώς αυτό: λίγα δευτερόλεπτα πριν η ζωή είναι ένα παιχνίδι, ένα ποιητικό βιντεοκλίπ εικόνων που διαδέχονται η μία την άλλη, χωρίς κανένα προειδοποιητικό σημάδι της επερχόμενης καταστροφής. Μερικές στιγμές αργότερα, όλα μοιάζουν βγαλμένα από εφιάλη. Η ιδέα ότι το ανθρώπινο σώμα, ζεστό ακόμα και αμέριμνο, προσγειώνεται ξαφνικά στο σκληρό οδόστρωμα ή εγκλωβίζεται μέσα σε λαμαρίνες που συμπιέζονται, είναι μια σκέψη καθαρής φρίκης και ανατριχίλας από την οποία δεν μπορώ να απαλλαγώ. Μια στιγμή ξαφνικής αναμέτρησης με τον θάνατο, χωρίς δυστυχώς πάντα ευτυχή κατάληξη.

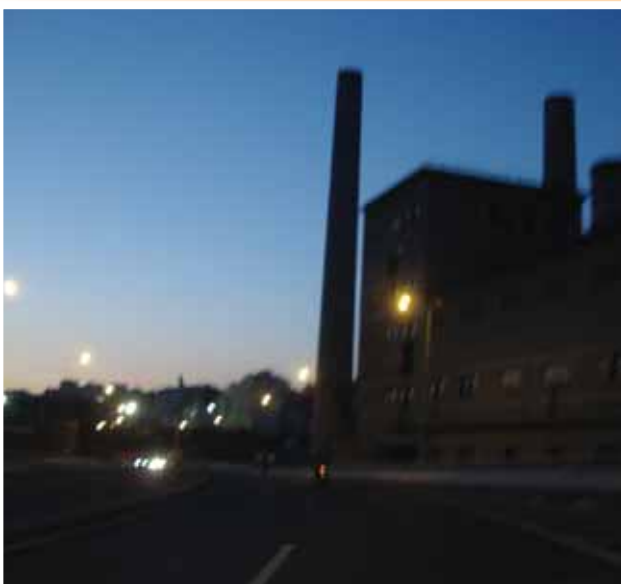
Η Ιωάννα Ρ., μητέρα και μαθήτρια που αρίστευσε στην περυσινή Α τάξη έζησε πρόσφατα μια τέτοια

ακραία εμπειρία οδύνης, σε ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα το οποίο και την οδήγησε σε μια μεγάλη περιπέτεια της υγείας της. Σημασία έχει πως κατάφερε να είναι ξανά μαζί μας, δυνατή και ανανεωμένη, γεμάτη σκέψεις και προβληματισμούς για το νόημα και το βασικό περιεχόμενο της ζωής. Βγήκε νικήτρια από τη μάχη και επέστρεψε στα θρανία μετά την πολύμηνη απουσία της. Η ζωή φαντάζει ξανά σαν ένα δώρο που προσφέρεται στον άνθρωπο για να το αξιοποιήσει όσο γίνεται καλύτερα.

Δυστυχώς η γνωστή νεοελληνική πραγματικότητα η οποία εκφράζεται πανηγυρικά και στην οδήγηση, δεν επιτρέπει σε κανέναν να σχεδιάζει ελεύθερα τη ζωή του. Είναι αδύνατο να τα βάλεις με ένα κράτος που αδιαφορεί συστηματικά για την κατάσταση των δρόμων, για την ουσιαστική εκπαίδευση των οδηγών, για την κυκλοφοριακή αγωγή των νέων παιδιών.

Αλλά κυρίως είναι αδύνατο να τα βάλεις με μια αντίληψη ζωής χωρίς ίχνος αλληλεγγύης προς τον συνάνθρωπο-συνοδηγό, με μια κουλτούρα οδήγησης που αντιλαμβάνεται τους δρόμους σαν ιδανικό πεδίο αλαζονικής έκφρασης και κυριαρχίας του εγώ.

Όσες φορές τόλμησα να μιλήσω σε κάποιον για την προβληματική συμπεριφορά του στον δρόμο, εισέπραξα το γνωστό «ποιος είσαι εσύ που θα μου πεις εμένα». Στην ωραία μας χώρα δεν ενδιαφέρει το πρόβλημα και η πιθανή λύση του όσο το ποιος είναι κάποιος και από ποια θέση μιλάει. Ένα διαρκές δηλαδή ζήτημα εξουσίας που απηχεί μια βαθιά συμπλεγματική αντίληψη ζωής.

Θάνος Κάππας ΠΕ2.

Φωτ. Θ. Κάππας

μια φορά κι έναν καιρό,

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

σε μια πόλη που την έλεγαν Μαρώνεια, υπήρχε ένα σχολείο πολύ διαφορετικό από τα άλλα. Σ' αυτό το σχολείο δεν πήγαιναν μικρά παιδιά, αλλά παιδιά που δυσκολεύονταν στα γράμματα, παιδιά πονεμένα από τη ζωή και το σπίτι τους, αδικημένα απ' τον εργοδότη τους, στερημένα από αγάπη και στοργή. Και φυσικά, στο σχολείο αυτό πήγαιναν βράδυ.

Τα παιδιά αυτά ήταν πολύ άγρια όπως καταλαβαίνετε, ατίθασα και απροσάρμοστα. Σε κανέναν δεν υπάκουαν, μήτε στους δασκάλους τους μήτε στους κανόνες του σχολείου τους. Ήταν πολύ άτακτα και συνεχώς έκαναν σκανταλιές, φασαρίες και ζημιές. Όσπου δεν άντεξε άλλο ο διευθυντής και μαζί με τους δασκάλους αποφάσισαν να φωνάξουν μερικούς καθηγητές πανεπιστημίου που έχουν μεγαλύτερη σοφία και περισσότερη γνώση, μήπως και οι μαθητές βελτιωθούν και κατορθώσουν να μάθουν κάτι.

Ήρθαν οι καθηγητές του πανεπιστημίου, τους μιλούσαν, τους μιλούσαν, τους γέμιζαν γνώσεις, τους έκαναν διαλέξεις με τα πιο σύγχρονα μέσα, τι βιντεοπροβολείς, τι σχεδιαγράμματα, τι σημειώσεις... Οι μαθητές τίποτα! Το ίδιο και χειρότερα ανυπάκουοι. Είδαν κι απόειδαν οι καθηγητές, έφυγαν.

Ύστερα ο διευθυντής μαζί με τους δασκάλους αποφάσισαν να φωνάξουν κάποιους ειδικούς επιστήμονες κοινωνιολόγους, οι οποίοι ήρθαν, πήραν συνεντεύξεις από τα παιδιά, έκαναν αναλύσεις, συνέταξαν εκθέσεις, ενέταξαν την περίπτωση αυτή του σχολείου σε κοινωνικά προγράμματα, έβγαλαν συμπεράσματα, έδωσαν οδηγίες, μοίρασαν φυλλάδια σε μαθητές και δασκάλους κι έφυγαν χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Όλα στρατηγικές. Οι μαθητές ίδιοι και χειρότεροι!

Αφού είδε κι απόειδε και μ' αυτούς ο διευθυντής και οι δάσκαλοι, αποφάσισαν να φωνάξουν παιδοψυχία-

τρους, μήπως αυτοί οι σοφοί μπορέσουν και συνετίσουν τα παιδιά, ή μπορέσουν και συμβουλέψουν καταλλήλως τους δασκάλους πώς θα κάνουν καλύτερους τους μαθητές.

Ήρθαν λοιπόν και οι παιδοψυχίατροι, έλαβαν υπ" όψη τους το ιστορικό των μαθητών, την βεβαρημένη ζωή τους, τα προβλήματά τους, ανέλυσαν με πρωτοπόρα μηχανήματα την σκέψη τους, μίλησαν με τον στόμφο του επιστήμονα στα παιδιά κουνώντας το δείκτη του χεριού τους, ενέταξαν τα παιδιά σε κατηγορίες ανάλογα την περίπτωση τους, ενέταξαν τις κατηγορίες σε ψυχολογικά συστήματα, ανέπτυξαν μεθολογίες και πολιτικές κι έβγαλαν τα γενικά τους συμπεράσματα. Αλλά οι μαθητές παρέμειναν ίδιοι. Ίδιοι και χειρότεροι.

Τότε ο διευθυντής, απελπισμένος από αυτήν την κατάσταση, φώναξε τον ειδικό σύμβουλο υπεύθυνο όχι μόνο στη Μαρώνεια αλλά ολόκληρης της Θράκης, άνθρωπο σοφό, μυαλωμένο κι έμπειρο, ως ειδικό και εξειδικευμένο.

Ήρθε λοιπόν ο σύμβουλος, έμαθε από δω, έμαθε από κει, ρώτησε τους μαθητές, ρώτησε τους δασκάλους, ρώτησε τον διευθυντή, την καθαρίστρια, ρώτησε τον φύλακα, ρώτησε αυτόν που πουλούσε τυρόπιτες, όλους τους ρώτησε. Κι έμαθε: έμαθε πως οι μαθητές ήταν άγριοι και άτακτοι αλλά σ" έναν δάσκαλο ήταν φρόνιμοι σαν αρνάκια, υπάκουοι σαν καλόγεροι, σεμνοί και ήσυχοι σαν εκκλησίασμα. Ήταν ένας νέος δάσκαλος, μόλις εκείνη τη χρονιά είχε έρθει στα μέρη τους, αλλά αυτός ο δάσκαλος - όπως εκμυστηρεύτηκε στον σύμβουλο ο ίδιος – συνεχώς μα συνεχώς, είτε στο μάθημα, είτε στο διάλειμμα, είτε μέσα στο σχολείο, είτε έξω απ' αυτό, συνεχώς τραγουδούσε ένα τραγούδι από μέσα του όπως είπε στον σύμβουλο, το τραγούδι της αγάπης. Και μ' αυτό το τραγούδι, σαν να το άκουγαν οι μαθητές, σαν να τους χόρταινε, σα να γλύκαινε η ψυχή τους, ησύχαζαν, ειρήνευαν, χαμογελούσαν και γινόντουσαν πάλι παιδιά.

Όμως κανείς δεν έμαθε ποτέ ποιο ήταν αυτό το τραγούδι της αγάπης, κανείς δεν έμαθε τα λόγια του, μα ούτε και τον σκοπό του.....

**Ζαχαρίας Φωτίου
2010.**

Λίγα λόγια για την ομάδα...

Με αφορμή την πρόσκληση συμμετοχής από το Εσπερινό Γυμνάσιο Περάματος στο μαθητικό περιοδικό «Πέρασμα στο Καρνάγιο», τα μέλη της ομάδας της ενισχυτικής διδασκαλίας του Θεραπευτικού Προγράμματος ΚΕ.Θ.Ε.Α. «Νόστος» θέλησαν να καταθέσουν, αξιοποιώντας προσωπικά τους βιώματα, τις σκέψεις τους σχετικά με το φαινόμενο του ρατσισμού.

Έχοντας βιώσει την κοινωνική απομόνωση και την απόρριψη (ως χρήστες ναρκωτικών ουσιών) και έχοντας έρθει αντιμέτωποι, κατά το παρελθόν, με ποικίλες ρατσιστικές συμπεριφορές, είχαν πολλά να πουν. Σκεπτόμενοι, μάλιστα, πως τα στερεότυπα της κοινωνίας δεν είναι εύκολο να διαλυθούν από τη μια στιγμή στην άλλη εφόσον στη συνείδηση του κόσμου, λανθασμένα, ο τίτλος «πρώην χρήστης» συχνά βαραίνει όμοια με τον τίτλο «χρήστης», νιώθουν και αυτοί ευάλωτοι στις κοινωνικές προκαταλήψεις όπως και άλλες κοινωνικές ομάδες π.χ. οι μετανάστες.

Έτσι, το θέμα που τελικά επιλέχτηκε, έδωσε την ευκαιρία να γίνει μία αρχική προσέγγιση αυτού του φαινομένου και να αναπτυχθούν προβληματισμοί σχετικά με τις μορφές του ρατσισμού, τα αίτια, τις συνέπειες αλλά και το πώς μπορεί κανείς να συμβάλλει στην καταστολή του φαινομένου. Το κλίμα στην ομάδα υπήρξε συγκινητικό, καθώς μέρα με τη μέρα πλήθαιναν οι καταθέσεις εμπειριών ρατσιστικής συμπεριφοράς που είχαν δεχτεί κατά το παρελθόν τα μέλη.

Στόχος του Τμήματος Εκπαίδευσης του Θεραπευτικού Προγράμματος «Νόστος», μέσα από έναν ευρύτερο κύκλο ενεργειών, μέρος του οποίου αποτελεί και το παρόν άρθρο, είναι να μπορέσουν τα μέλη, συνδυάζοντας τις εμπειρίες τους, να επανατοποθετηθούν απέναντι στο φαινόμενο του ρατσισμού και να διαμορφώσουν έναν ανθρωπιστικό τρόπο συμπεριφοράς και σκέψης.

* Το φωτογραφικό υλικό προέρχεται από το Λεύκωμα «ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ, μια συνάντηση» που δημιουργήθηκε από την ομάδα φωτογραφίας της Θεραπευτικής Κοινότητας «ΝΟΣΤΟΣ» του ΚΕ.Θ.Ε.Α.

ΕΣΥ & ΕΓΩ... Πόσο διαφορετικοί

Αποτελεί αναμφισβήτητη πραγματικότητα πως η «μικρή» Ελλάδα έχει γίνει μια πολυπολιτισμική χώρα. Η γεωγραφική της θέση αλλά και οι δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι γείτονες χώρες, αποτελούν δυο από τους βασικούς λόγους που δέχεται πλήθος μεταναστών και προσφύγων.

Δυστυχώς, η ελληνική νοοτροπία και κουλτούρα δε φαίνεται να είναι και τόσο δεκτική σε ανθρώπους διαφορετικών χωρών που συρρέουν στα εδάφη της Ελλάδας. Χαρακτηριστική είναι η μαρτυρία του Β. που περιγράφει με απλό τρόπο καθημερινά του βιώματα.

«Θύμα ρατσισμού έχω πέσει αρκετές φορές. Στις αρχές, όταν ήρθα από την Αλβανία, δεν είχαμε τίποτα. Οι γονείς μου έψαχναν για δουλειά και κάπου να μείνουμε. Στην ηλικία που ήμουν δεν ήξερα και δεν καταλάβαινα γιατί μας φέρονταν έτσι, γιατί μας μιλούσαν απότομα, γιατί μας έκλειναν τις πόρτες. Όταν σταθήκαμε λίγο στα πόδια μας και ήρθε η ώρα εγώ να πάω σχολείο, πέρασα δύσκολα. Δεν υπήρχαν τότε άλλα παιδιά από την Αλβανία στο σχολείο. Τα υπόλοιπα παιδιά δε με έπαιζαν και εγώ θύμωνα πολύ και πήγαινα κάπου μόνος μου να κλάψω. Με βρίζανε πίσω από την πλάτη μου αλλά και μπροστά μου. Πολλές φορές τα μεγαλύτερα παιδιά με χτυπούσαν και με αποκαλούσαν υποτιμητικά «Αλβανό» σαν να ήταν βρισιά. Γενικά με κορόιδευαν με κάθε ευκαιρία και κανεις δεν τους σταματούσε. Έλεγαν διάφορα ψέματα όπως ότι δεν είχα να φάω, ότι έμενα στο δρόμο, ότι ζητιάνευα. Άντεχα αλλά

κάποια μέρα ένιωσα τόσο θυμωμένος, τόσο απογοητευμένος, τόσο αδικημένος από τη ζωή μου... Αισθανόμουν μικρός και λίγος απέναντί τους. Αυτό ήθελαν να νιώθω. Έφτασα στο σημείο να κάνω ζημιά σε κάποιους για να σταματήσουν να με ενοχλούν. Εκείνοι με έφτασαν στα όριά μου. Δεν τους άντεχα. Πόναγα πολύ. Δεν είχα φίλους. Δεν είχα κανέναν να μιλήσω».

Ο ρατσισμός, λοιπόν, υπάρχει. Ζει ανάμεσά μας και θρέφεται από εμάς. Πώς τον αντιλαμβάνεται ο καθένας μας_ Γιατί υπάρχει_ Μπορούμε ν " απαλλαγούμε από αυτόν_

Αυτά είναι μερικά μόνο ερωτήματα που προκύπτουν μετά την ειλικρινή παραδοχή πως το πρόβλημα υφίσταται. Τα μέλη με λιτό και κατανοητό τρόπο παρουσιάζουν τη δική τους οπτική:

«Ρατσισμός, για μένα, είναι ο διαχωρισμός σε κατηγορίες εξαιτίας πολλών πραγμάτων. Για παράδειγμα διαχωρισμός ανάλογα με το χρώμα που έχει κάποιος ή με τη χώρα ή τη φυλή ή ακόμα και ανάλογα με την περιοχή που ζει (ως ντόπιος) μέσα στη χώρα του. Ρατσισμό συναντάμε και σχετικά με το αν είναι κάποιος άνδρας ή γυναίκα, όμορφος ή άσχημος, νέος ή ηλικιωμένος, πλούσιος ή φτωχός, υγιής ή όχι, μορφωμένος ή εργάτης, έξυπνος ή χαζός...».

Κάποιοι άλλος θεωρεί τους ανθρώπους

που φέρονται ρατσιστικά, εγωιστές, δογματικούς και ακαλλιέργητους. Χωρίς επιχειρήματα αξία να στηρίξουν τη συμπεριφορά και τις ιδέες τους. Έτσι: «Ο ρατσισμός γίνεται η εσωτερική άμυνα αυτών που είναι ανίκανοι, λόγω φόβου, να δεχτούν την ισότητα, την ισοτιμία και την ιδιαιτερότητα του κάθε ανθρώπου».

Αφού είναι φανερό πως αποτελεί βλαβερό μικρόβιο για την κοινωνία, τότε γιατί ακμάζει σήμερα_ Οι απαντήσεις και σε αυτό το ζήτημα αποτυπώνουν ως αίτια τα εξής: «Υπάρχει γιατί εξυπηρετεί μια εσωτερική μας ανάγκη. Κάποιοι θέλουν να νομίζουν πως είναι καλύτεροι».

«Υπάρχει γιατί κρύβονται συμφέροντα.

Δημιουργούνται φθηνοί εργάτες που μετατρέπονται σε εύκολα θύματα».

«Υπάρχει γιατί έτσι χειραγωγούμαστε πιο εύκολα».

«Υπάρχει γιατί μας προκαλεί συναισθήματα (οργή, μίσος) και έτσι χωρίς δυσκολία επιλέγεται ο πόλεμος και η βία ως λύση».

«Υπάρχει γιατί εμείς οι ίδιοι τον μαθαίνουμε στα παιδιά μας».

«Υπάρχει γιατί δεν προσπαθεί αρκετά το σχολείο να τον ξεριζώσει».

Πάντως υπάρχει... η παραδοχή μιας κατάστασης ίσως είναι καλύτερη από την άρνησή της, χωρίς αυτό να σημαίνει πως οι προσπάθειες σταματούν εκεί. Πώς όμως θα απαλλαγούμε από τα στερεότυπα και τις προκαταλήψεις μας_

«Το να απαλλαγούμε είναι πολύ δύσκολο και για να συμβεί θα χρειαστεί πολύ χρόνο. Ας ξεκινήσουμε μαθαίνοντας στα παιδιά μας να αγαπούν τους ανθρώπους... Ας συνεχίσουμε με σένα και μένα... Ας μετατρέψουμε σε αξία μας τον άνθρωπο... Ας καταγγέλλουμε το ρατσισμό όπου κι αν τον συναντάμε... Ας μορφώνουμε τα παιδιά μας ώστε να κρίνουν σωστά... Ας δεχτούμε το διαφορετικό και ας καταλάβουμε ότι μέσα από τη διαφορετικότητα θα εξελιχθούμε...»

κάποτε ο θεός...

Σχεδόν μόνιμη είναι η αναφορά στα δελτία ειδήσεων, όχι μόνο σήμερα αλλά διαχρονικά, στα προβλήματα που αντιμετωπίζει η χώρα μας στις σχέσεις της με την Τουρκία. Παραβιάσεις του εναέριου χώρου μας, αμφισβήτηση της κυριαρχίας μας για νησιά του Αιγαίου, καταπάτηση δικαιωμάτων της Ελληνικής ομογένειας στη γειτονική χώρα και πολλά άλλα. Όσοι από εμάς είμαστε απόγονοι δεύτερης γενιάς προσφύγων, μεγαλώσαμε ακούγοντας από τα στόματα των δικών μας τα όσα υπέφεραν εκείνοι που εγκατέλειψαν την Μικρά Ασία το '22.

Κάθε φορά λοιπόν που τα πράγματα γίνονται επικίνδυνα και όλοι ανησυχούν, μου έρχονται στη μνήμη τα λόγια του σοφού αν και αγράμματου παππού μου. Είχαν τόση σοφία εκείνοι οι άνθρωποι που μπορούσαν κάθε τι να το ερμηνεύσουν με μια ιστορία μικρή όσο και εύστοχη. Μια τέτοια ιστορία που έχει χαραχτεί βαθιά στη μνήμη μου θέλω να μοιραστώ μαζί σας.

«Κάποτε ο θεός έβαλε σε ένα μεγάλο ταψί να παλέψουν ένας Έλληνας και ένας Τούρκος. Με μεγάλη ευκολία ο Έλληνας έριξε με μία κίνηση κάτω τον Τούρκο. Τότε ο θεός έβαλε απέναντι στον Έλληνα δύο Τούρκους. Σχετικά δύσκολα ο Έλληνας πάλι κατάφερε και τους έριξε κάτω. Ο θεός πρόσθεσε έναν ακόμα, κάνοντας τους τρεις. Ο Έλληνας δυσκολεύτηκε, όμως στο τέλος κατάφερε να τους ρίξει κάτω και τους τρεις. Ήταν απίστευτο γιατί ο Έλληνας αντιμετώπισε και τέσσερις Τούρκους με το ίδιο αποτέλεσμα, ώσπου... εμφανίστηκε ο διάβολος. Σκύβει στο αυτί του θεού και του λέει: «Άκου, δεν καταφέρνεις τίποτα έτσι_ βγάλε όλους τους Τούρκους και βάλε μέσα ένα δεύτερο Έλληνα».

Η συνέχεια είναι σε όλους μας γνωστή και τη βιώνουμε στο πετσί μας καθημερινά. Με τέτοιες απλές ιστορίες εκείνοι οι άνθρωποι ερμήνευαν αποτελεσματικά και ουσιαστικά την κακοδαιμονία μας σαν λαός. Απλά, ολιγόλογα, η λαϊκή δημοσοφία αποδίδει τα εθνικά μας ελαττώματα.

Ήθελα την ιστορία αυτή να τη μοιραστώ μαζί σας όχι από ελληναράδικη ή φιλοπολεμική λογική, αλλά για να τονίσω το πόσο μεγάλη σημασία έχει η παλαιότερη προεδρική παραίνεση «... όταν οι Έλληνες ομονοούν πετυχαίνουν πολλά» ιδίως τώρα που οι κίνδυνοι και οι περιπέτειες για την Ελλάδα δεν προέρχονται από τους πατροπαράδοτους γείτονες με τη γνωστή συμπεριφορά τους αλλά από τους «φίλους» της μεγάλης ευρωπαϊκής οικογένειας και, κυρίως, από τους υπερεθνικούς οικονομικούς ομίλους που επιτίθενται κερδοσκοπικά στην αδυνατισμένη ελληνική οικονομία.

Καραμπέρης Στέλιος
Δ/ντης Εσπερινού Γυμνασίου Περάματος

ΠΕΡΑΣΜΑ ΣΤΟ ΚΑΡΝΑΓΙΟ

